

Ja, dette er virkelig Helvede! — gentog han for sig selv, idet han med dirrende Lemmer fortsatte ind mod Byen. Og her skulde han altsaa nu leve! Til denne Ormerede skulde han føre sin Kone og sine Børn og endda være taknemlig, om det kunde lykkes ham at skabe et nyt Hjem for dem alle. Saa-
dan var det Guds Vilje. Fra de frie Marker og den aabne Strand skulde Børnene spærres inde i en eller anden Baggaard uden Sol og Luft, en Giftbrønd, der langsomt vilde stjæle Farven af deres Kinder. Men ogsaa det Offer maatte bringes. Han havde kun at lyde . . .

Da han naaede Raadhuspladsen, vidste han, hvor han var. Han gik ned imod Vartov, hvis tunge Mure han genkendte med noget af en hjemlig Glæde.

Han søgte ind i det Net af krogede Smaagader, der gemmer sig bag den aarhundredgamle Stiftelse, og hans opskræmte Sind faldt igen til Ro i disse stille, folketomme Smøger, hvor kun et Par fattige Lygter lyste op i Mørket og tavse Mænd stod i Gadedørene og røg deres Pibe efter Fyraften. Her mødte han Rester af det fordums, provinsielle København, han var fortrolig med.

Han fandt ogsaa snart det Hotel, han søgte. Det hed »Vennely« og kaldte sig et kristeligt Gjæstehjem. Nogle Trappetrin førte fra Gaden op til en halvmørk Forstue med et Par Knagerækker og en sort Navne-